

Конникътъ изчезна срѣдъ облаци прахъ.

Отъ всѣкжде се стичаха потоци любопитни люде да видятъ невѣроятното зрелище. По Истѣра бѣха пристигнали съ кубери около петстотинъ деца, събрани отъ всички по-близки и далечни земи, на пѣтъ за Иерусалимъ. Голѣма часть отъ тѣхъ, повече отъ тридесетъ хиляди, бѣха слѣзли отъ Алемания надолу презъ Алпитъ, други, около двадесетъ хиляди, се бѣха качили въ Марсилия на нѣколко галери и бѣха отплували къмъ страната на сарацинитъ. Малка часть отъ тѣхъ бѣ избрала пѣтя презъ Бѣлгария.

Затова сега се тѣлпѣха тѣрновци да гледатъ смаяни тая пѣстра навалица деца, облѣчени въ най-чудати носии, говорещи най-странни наречия изъ Бургундия, Бретания, Аквитания, Нормандия, Тюрингия, Померания, Швабия, Бавария... Тѣ носѣха кръстове, прѣпорци и пѣеха вдъхновено църковни пѣсни. Отъ време на време надаваха викъ:
— Богъ желае това!

И малкитѣ рицари, облечени въ дълги до петитѣ туники, съ извезани кръстове на гърди, продължаваха пѣтя си, дълбоко увѣрени, че щомъ стигнатъ до морето, то само ще се отвори и тѣ ще минатъ по-сухо на срещния брѣгъ. Тѣй имъ бѣха казали тѣхнитѣ неврѣстни, осѣнени отъ Божията воля пророци: фрѣзецътъ Етиенъ отъ Клоие и алеманецъ Никола отъ Кьолнъ...

За да отвлѣче вниманието на людитѣ отъ разливащото се недоволство, Борилъ бѣ далъ позволение на децата да получатъ подслонъ и храна за три дена въ крепостния градъ Тѣрновъ. И тия три дена, наистина, бѣха разведрили натегналата, настрѣхнала престолнина.

Тѣлпата се размърда да стори пѣтъ на двама високи, облѣчени въ военни доспѣхи мѣже, които искаха да минатъ презъ Владишкия мостъ.

— Новиятъ протостраторъ! — си шушнѣха момитѣ, сбутвайки се съ лакти, заплепени въ стройната му осанка.

— Дали ще ни пуснатъ по таково необичайно време? — попита Радулъ своя първи челникъ.

— Макаръ, че не е още време за вечерня, азъ вѣрвамъ,